
17
Z tohoto domu není úniku…
75
přeložila Šárka Králíková
AMY CROSS

1775

AMY CROSS

1775

PANSTVÍ HADLOWŮ

SVAZEK III.

přeložila Šárka Králíková

FOBOS

1775
Copyright © Amy Cross 2023
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.

Translation © Šárka Králíková, 2026 Cover
© Adéla Korbelářová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8829-3

PROLOG

Později se bude psát, že to byl výstřel, jehož dozvuky obletěly svět.

Dva milicionáři se přikrčili do mělkého zákopu a horečnatě dobíjeli své pušky. Oba už byli zakrvácení, utrpěli různá drobná zranění, ale byli odhodlaní vrátit se do boje. Bitva zuřila už celé hodiny, britské síly se shromáždily v pokusu porazit armádu patriotů. Konflikt nabíral na obrátkách a osud dvou národů visel na tenkém vlásku, toho slunečného rána zakaleného kouřem však jen málokdo mohl předpovědět plný rozsah hrůz počínající americké revoluce.

„Je jich příliš mnoho," řekl James Pitcairn, který se stále ještě snažil dobít svoji zbraň. „Nikdy je neodrazíme."

„Do západu slunce je zaženeme zpátky do Bostonu," odpověděl Robert Carter, načež se otočil

a natáhl krk, aby vyhlédl přes okraj zákopu. „Když má armáda na své straně právo, její počty jsou mnohem vyšší, než se na první pohled zdá."

„Ale vždyť Britové…"

„Britové ať jdou do horoucích pekel!" odsekl Carter rozzlobeně. „Jestli se jim nepostavíme a nebudeme jim vzdorovat teď, už to neuděláme nikdy! A pokud hodláš dál pochybovat o našich vyhlídkách, pak můžeš rovnou převléknout kabát a bojovat za krále Jiřího."

„Nic takového jsem neřekl," zamumlal Pitcairn, kterého ta urážka očividně namíchla. „Jen si myslím, že se na tenhle útok potřebujeme lépe připravit."

„Připravovali jsme se dost dlouho," namítl Carter. „Nakonec jsme prostě museli udeřit."

„A ty si myslíš, že Britové sklopí uši a nechají nás být? Že ustoupí?" zeptal se Pitcairn. „Kolik vojáků můžou vrhnout do boje? Vsadil bych se, že mnohem víc než my."

„Tohle je naše země," nedal se Carter, „a my ji budeme bránit. Kromě toho, Britové si možná myslí, že jsou doma v bezpečí, ale to se pletou. Jsem si jistý, že i na jejich půdě jsou tací, kteří se chystají k útoku."

„Co tím myslíš?"

„Jen to, že by si měli hlídat záda," odpověděl Carter a dovolil si malý úsměv. „Nemůžu ti říct všechno, co jsem slyšel, jen to, že pro Brity by mohla největší

nebezpečí představovat vlastní samolibost. Dnešní bitva je možná ta nejhlasitější a nejviditelnější, ale probíhají i jiné, mnohem tišší bitvy, které naši nepřátelé nečekají. A právě ty nakloní misky vah. Jsi připravený?“

„Připravenější už nebudu.“

„Tak nesmíme plýtvat časem,“ řekl Carter pevně. „Musíme bojovat za naši svobodu!“

S tímto zvoláním muži vylezli z příkopu a vrátili se do boje. Do několika minut byli oba mrtví, jejich těla zadupána do bláta, ale ideály, za něž bojovali, s nimi neumřely. Bitva pokračovala a ztráty na obou stranách prudce narůstaly, proud historie však pomalu měnil směr. A za oceánem, tisíce kilometrů od tohoto bojiště, se v malé anglické vesnici, kterou právě v tu chvíli pustošila strašlivá bouře, začala naplňovat jedna z předpovědí Roberta Cartera.

KAPITOLA 1

Duben 1775

K zemi se řítily přívaly deště, tloukly do krajiny a v úzkých ulicích Cobblefieldu vytvářely hotové řeky.

„Nemohlo by to počkat do zítřka?“ zeptal se unaveně Timothy Baker, když skládal na korbu povozu další bednu. „Jsem promočený na kost!“

„Už jsme otáleli dva dny,“ konstatoval Matheson Crowther. „Pokud budeme dál čekat, jestli se počasí konečně umoudří, nemuseli bychom vyrazit nikdy. Kromě toho, nejsi jediný, kdo je celý mokrý, tak si přestaň stěžovat a radši se soustřeď na práci.“

Ustoupil a podíval se na bedny, které se jim už podařilo do povozu naložit. Postupovali jen pomalu a zbývala ještě spousta práce, jenže počasí se stále zhoršovalo. Liják bušil do střech domů i do

věžičky kostela svatého Leonarda, která se v šeru vypínala k obloze. Matheson zvedl ruku a odhrnul si z čela mokré vlasy, ale hluboko v srdci věděl, že jen oddaluje chvíli, kdy se bude muset vrátit k práci.

„Tak do toho," řekl Timothymu. „Nebudu…"

Než však větu stihl dokončit, zahlédl postavu, jež se vynořila z nedaleké uličky. Bylo dost zvláštní už jen vidět jinou nebohou duši, která musela být v takovém nečase venku, ale na této postavě bylo něco, kvůli čemu Matheson zmateně nakrčil obočí. Ten muž – zdálo se, že je to muž, ale v bouři nebylo moc dobře vidět – patrně vrávoral, jako by se stěží držel na nohou. O chvilku později dokonce klopýtl, a kdyby poblíž nebyla zeď, o niž se mohl opřít, byl by upadl.

„Kohopak to tu máme?" zeptal se Matheson potichu.

„Myslíš, že je opilý?" podivil se Timothy, který muže také zahlédl.

„To mě nejdřív také napadlo," odvětil Matheson, „ale nyní mám spíš dojem, že…"

Muž zakopl a tvrdě dopadl na silnici. Matheson si povzdechl, prosmýkl se kolem povozu a utíkal k němu s Timothym v patách. Když se dostali blíž, zjistili, že se muž marně pokouší vstát. Byl velice starý, a navíc neuvěřitelně hubený. Oblečený byl jen do zplihle visících hadrů, jejichž trhlinami

prosvítala žebra tak hrůzně vystouplá, až vypadala, jako by měla každou chvíli protrhnout tenkou kůži.

„Kdo to je?“ zeptal se Timothy. „Nepoznávám ho.“

„Ani já ne,“ odpověděl Matheson, když si před neznámého muže dřepl. „Pane! Odkud jste sem přišel? Proč jste v tak strašlivém počasí venku? Neslyšel jste, že se ta bouře nejspíš ještě zhorší, než konečně ustoupí?“

Čekal na odpověď, ale přes hučení dešťových kapek dopadajících na zem zaslechl jen slabounké zasténání. Ten muž – který se nyní už téměř ani nedal nazvat mužem – byl tak zesláblý, že skoro nedokázal zvednout hlavu. Potom Matheson spatřil zranění na obou stranách jeho krku. Vypadalo to, jako by mu něco vyrylo do masa hluboké rýhy. Rány byly částečně zahojené, přestože některé vypadaly mnohem starší než jiné.

„Jak starý je ten nebožák?“ zeptal se Timothy. „Vsadil bych se, že mu bude nejméně sto let!“

„A já bych se vsadil, že máš pravdu,“ řekl Matheson, když se muži konečně podařilo zdvihnout hlavu. „Přesto je na něm cosi povědomého.“

„Ty jsi ho už někdy viděl?“

„Ne,“ odpověděl Matheson, který se na chvíli ztratil v myšlenkách, „spíš mi někoho připomíná. Jeho oči… tobě se nezdají povědomé?“

Starý muž otevřel ústa a tiše, bolestně zasténal. Po tváři mu stékaly dešťové kapky. Několikrát

zamrkal mléčně zakalenýma očima, natáhl roztřesenou ruku, chytil Mathesona za paži a pevně ji stiskl, jako by se zoufale snažil upoutat jeho pozornost.

„Kde je?“ zakrákal. „Prosím, kde je Patience?“

⁂

Tohle počasí je tak nudné,“ postěžovala si Anne Purkissová. Stála na špičkách a vyhlížela z okna. Déšť hnaný větrem vytvářel na skle tlusté stružky a zastíral výhled na zahradu. „Chtěla bych jít ven.“

„To je mi tedy nápad,“ povzdechla si Patience Purkissová, která stála u kuchyňského pultu a utírala nádobí. Nyní už jí bylo hodně přes sedmdesát a občas sebou škubla, když ji zabolely klouby. Odložila talíř a obrátila se čelem k vnučce. „Anne, pokud máš příliš mnoho volného času, ráda ti najdu nějakou práci.“

„Ne!“ Anne zalapala po dechu a prudce se otočila, jako by to byl nejhorší nápad na celém světě.

„Tvůj dědeček by moc rád slyšel, že jsi usilovně pracovala,“ dodala Patience s náznakem úsměvu. „On přece jen navzdory dešti celý den dře venku. Jako většina lidí. Svět se nezastaví jen kvůli trochu horšímu počasí.“

„Ale v takovém dešti bych se mohla utopit,“ namítla Anne.

„Neřekla bych, že je něco takového vůbec možné.“

„Já se vsadím, že je," nedala se Anne. „Prší tak silně, že je tam určitě víc vody než vzduchu." Nakrčila čelo. „Jestli víš, co tím myslím."

„Co kdybys šla dozadu a probrala dědečkova železa?" navrhla Patience, která chtěla dívku nějak zabavit. „Už je ti jedenáct let, takže pro tebe nebudou příliš těžká. A nedívej se na mě tak pochybovačně, mladá dámo. Já ve tvém věku lezla do komínů po celém Londýně. Rozhodně jsi dost stará na to, abys poznala, co je opravdová práce."

„Ale myslíš, že je spravedlivé," opáčila Anne, „podrobovat dítě tvrdé dřině?"

„Kde jsi taková slova vůbec slyšela?" zamumlala Patience. „Občas si říkám, jestli nejsi až příliš chytrá."

„To si nemyslím," poznamenala Anne a zvedla před sebe ruce, „ale mám velice slabé paže a bojím se, že kdybych se pokusila dědečkova železa zvednout, mohly by mi upadnout."

„Neboj, ruce ti neupadnou."

„To nemůžeš vědět."

„Dobrá," řekla Patience, která už nedokázala skrýt své vyčerpání, „tvůj dědeček si prostě bude muset ta železa probrat sám. Ale nemůžeš se mi celý den plést pod nohy, na to mám až příliš mnoho povinností v domě i na zahradě. Co kdybys třeba zašla ke koním a dělala jim společnost?"

„Můžu?" zeptala se nadšeně Anne.

„Za předpokladu, že je nebudeš příliš obtěžovat a budeš opatrná," odpověděla Patience, zatímco její vnučka uháněla ke dveřím. „Snaž se je příliš nerozrušit. V uplynulých dnech toho mnoho nedělali, takže budou neklidní a snadno se vyplaší. Tvůj dědeček je už nějakou dobu nechtěl vzít ven…"

„Aby se neutopili v tom dešti?"

„Ne," povzdechla si Patience, „ale nemají rádi, když jsou celí mokří a prochladlí. Myslím, že…"

„Někdo tu je!" zavolala Anne.

Patience se obrátila, aby se zeptala, co tím myslí, ale vtom zahlédla postavu pospíchající přes dvůr. Nedovedla si představit, kdo by je mohl navštívit v tak ošklivý den, utřela si však ruce, přešla přes kuchyň a otevřela dveře. Ocitla se tváří v tvář poněkud zmoklému gentlemanovi, který jejímu manželovi občas pomáhal s doručováním zboží.

„Pane Crowthere?" oslovila ho zdráhavě. „Můj manžel teď není doma, ale…"

„Nepřišel jsem za vaším manželem," řekl Matheson Crowther zadýchaně. Krátce sklonil zrak k Anne a pak znovu vzhlédl k Patience. „Moc se omlouvám, že vás vyrušuju, obzvlášť v takové záležitosti a za tak špatného…"

„S čím vám můžu pomoct, pane Crowthere?" přerušila ho.

„Něco se přihodilo," začal opatrně Matheson. „S Timothym jsme na ulici našli starého pána.

Odnesli jsme ho do hostince, kde čeká na lékaře, ale je velice slabý a nemocný a… Tohle pro vás možná bude šok, paní Purkissová, ale… no, domnívám se, že ten gentleman by mohl být váš otec. Myslím si, že by to mohl být Samuel Butler."

Patience otevřela ústa, ale pak zaváhala. Instinktivně si sáhla na přední stranu šatů, přímo na místo, kam jí – před třiapadesáti lety – někdo zabodl nůž a ještě ho v ráně otočil.

KAPITOLA 2

„Ten už tu s námi dlouho nevydrží," zamumlal jeden z mužů u baru, nahrbený nad pivem. „Dejte na má slova…"

„Ticho!" sykl hostinský a šťouchl zákazníka do paže. „Ještě tě uslyší!"

„Pochybuju, že vůbec něco slyší," zakoulel ten muž očima. „Viděl jsi, v jakém stavu ho přinesli? Už jsem viděl mrtvoly, které v sobě měly víc života."

Spěšně k sobě srazili dva stoly u okna, přehodili přes ně pár starých dek a starce na ně položili. Vynasnažili se udělat mu alespoň trochu pohodlí, ale mezi hosty panovalo přesvědčení, že už mu není pomoci. Každou chvíli ztrácel vědomí, občas tiše zasténal, ale nikdy se mu nepodařilo pronést opravdová, srozumitelná slova.

Hostinská mu pravidelně otírala zpocené čelo. Jednak si myslela, že by to mohlo něčemu pomoct,

a jednak prostě potřebovala něco dělat. Když však starci kontrolovala puls, neubránila se pomyšlení, jestli by v tomto případě nebyla milosrdnější smrt.

„Je to opravdu on?“ zeptal se muž u baru a trochu se předklonil. „Chci říct… to přece nemůže být on, že ne?“

„Už nezůstalo mnoho lidí, kteří ho osobně potkali,“ odpověděl hostinský také tišším hlasem a přistoupil blíž. „A ti, kteří ho někdy viděli, si to po takové době už skoro nepamatují.“

„Nebylo by mu touto dobou už sto let?“

„Ano, skoro. Přinejmenším devadesát. Na druhou stranu, v některých rodinách je dlouhověkost běžná.“

„A co jeho zaměstnavatel?“

„Říká se, že sem před lety poslali nějakého člověka z Londýna, ale prý se vyděsil a z toho domu utekl. Potom už to nikdo nezkoušel. Připadá mi to jako podivný způsob podnikání, ovšem předpokládám, že pokud tam bylo něco opravdu děsivého…“

Odmlčel se a po pár vteřinách dlouze, pomalu vzdechl, jako by chtěl naznačit, že žádné další odpovědi nemá.

„Já ten příběh nějak nemůžu pochopit,“ řekl muž na baru. „Opravdu si myslíš… skutečně věříš, že tamhle leží Samuel Butler z panství Hadlowů? Prostě mi nedává smysl, že by se vrátil po tak dlouhé době a v takovém stavu. Proč by to dělal?“

„Podle mě vůbec nezáleží na tom, čemu věřím," poznamenal hostinský a zakoulel očima. „Řeknu pouze to, že pokud to skutečně je Samuel Butler, pak budou jistí lidé ve vesnici muset učinit pár obtížných rozhodnutí. Je velice snadné problémy celá léta ignorovat, ale ony nakonec zkvasí tak, že bude nezbytné je přece jen vyřešit." Pohlédl do kouta na opačné straně místnosti, kde spolu už celé hodiny tiše rozmlouvali dva cizinci. „Mnohem víc se obávám těchhle," dodal. „Možná jsem přehnaně podezíravý, ale nemám rád, když sem někdo přijede a ani se nepředstaví. Moc rád bych věděl, co si to tam šeptají…"

„Myslíš, že nekují nic dobrého?"

„Tím jsem si jistý," odpověděl hostinský. „Dumám pouze nad tím, jaké lumpárny asi chystají."

⁂

„Když jsi říkal, že potřebujeme zmizet z Londýna a držet se při zemi," řekl tichým hlasem Thomas Vowles usazený v útulném koutě, „neuvědomil jsem si, že nás chceš vzít do té nejpodivnější vesnice v celé Anglii."

„Ty sis toho ještě nevšiml?" opáčil George Jones. „Všechny vesnice v Anglii jsou podivné. Já bych dokonce řekl, že na místní půdě je něco, co výstřednost přiživuje."

„Jak dlouho zde zůstaneme?“ zeptal se Thomas. „Každý den strávený v této zpropadené zemi je dnem, kdy nemůžeme vyplout na pomoc našim bratrům doma.“

„Budeme jim pomáhat vlastním způsobem,“ prohlásil pevně George. „Nebo jsi snad zapomněl, co přesně jsme vyzvedli před několika dny?“

„Nevím, jestli je to všechno dobrý nápad,“ zamumlal Thomas. „Britové jsou už tak dost rozzlobení. Pokud tvůj plán uskutečníme, udeříme do samého srdce toho, čeho si nejvíc cení. Kdyby nás přistihli…“

„Nechytí nás,“ skočil mu do řeči George.

„To nemůžeš slíbit. A jestli se to stane, nabodnou naše hlavy na kůly!“

„Nechytí nás,“ zopakoval George, „protože to budu mít celé dokonale vymyšlené. Právě proto jsme sem přece přijeli, vzpomínáš? Potřebujeme si jen najít nějaké místo, kde bychom mohli chvíli pobývat, dokud nebudu mít všechno přichystané.“ Rozhlédl se, ale zdálo se, že jemu a jeho společníkovi nikdo nevěnuje moc pozornosti. „Londýn je přelidněný,“ dodal, „ale tyhle vesnice jsou dokonalé. Pokud sis toho ještě nevšiml, všichni lidé, které jsme tu zatím potkali, jsou úplně bezduší.“

„To mi došlo, když sem přitáhli toho chlapíka,“ řekl Thomas a pohlédl ke starci uloženému na stolech. „Co si myslíš, že s ním je?“

„Jak bych to měl vědět? Jde o to, že tihle prosťáčci si skoro ničeho nevšímají. Já mám víc inteligence a důvtipu v malíčku než všichni obyvatelé Cattlefordu dohromady."

„Cattlefordu?"

„Nejmenuje se tak tahle zatracená vesnice? Caggleford? Cobbleford? Tak nějak?"

„Pořád se mi to nezamlouvá," řekl Thomas. „Stačí jediný chybný krok a prozradíme se. Kde si myslíš, že bychom se mohli ubytovat, než to celé promyslíme? Pokud si u někoho pronajmeme pokoj, budeme mu muset sdělit, kdo jsme a co tu pohledáváme."

„Můžeme jednoduše lhát."

„Nemyslím si, že to bude tak jednoduché, jak naznačuješ," namítl Thomas a naklonil se blíž. „Chceš přece odstřelit anglického krále. To je zrada!"

„Je to pořádná lekce," odpověděl George. „Třeba to všechny Angličany naučí, že se nemají plést do našich záležitostí. Amerika nebude navždy sloužit těmhle staromódním idiotům jako krotká kolonie. Budeme svobodní, ať se jim to líbí, nebo ne!"

„Kéž bychom dostali nějaké nové zprávy," posteskl si Thomas. „Rád bych věděl, jestli už vybojovali první bitvu, a pokud ano, pak kdo vyhrál."

„První bitva se už téměř jistě odehrála," řekl George, „a já věřím, že jsme ty britské náfuky vykopali pěkně až zpátky k moři. Domnívají se, že si

se svými zámořskými územími můžou dělat, cokoliv se jim zlíbí, ale jejich éra už končí. Dej na má slova, ještě v tomto století uvidíme svobodnou Ameriku, která si bude vládnout sama. Britové ztratí svůj vliv a smát se budeme my. Už ale nemluvme o pochybách, musíme se soustředit na svůj úkol. Máme vše, co potřebujeme. Musíme jen nalézt bezpečné útočiště na jeden či dva týdny."

„To se lehko řekne, ale hůř udělá."

„Tamhleten chlápek mi nahání husí kůži," řekl George a pohlédl ke stolům, kde hostinská dál opečovávala nemocného. „Musí pořád tak vzdychat a lapat po dechu? Kdybych na tom byl tak bídně jako on, určitě už bych ten marný boj vzdal. Raději bych zemřel, než abych dál trpěl jako starý pes."

„Třeba ještě dostaneš šanci to zakusit na vlastní kůži," varoval ho Thomas. „Ale určitě je lepší umírat jako starý pes než se nechat oběsit."

„Nikoho nepověsí," namítl George, protočil panenky a otočil se zpět ke společníkovi. „Dovolíš mi propracovat ten plán? Přísahám, že pokud zachováme trochu disciplíny, ani jednomu z nás se nic nestane. Pouze ti, kteří nedrží při sobě, končí na šibenici nebo ještě hůř. Najdeme si v téhle díře nějaké ubytování, a jakmile budeme připravení zaútočit, vrátíme se do Londýna a zařídíme, aby si Angličané uvědomili, že nejsou v bezpečí ani na domácí půdě. Něco ti povím, kamaráde. Až

skončíme, Bůh už nebude ochraňovat žádné krále ani královny."

Náhle se ozvalo vrznutí. George pohlédl přes spoře osvětlený hostinec a spatřil ženu, která právě vstoupila dovnitř. Zarazila se na prahu, jako by strnula strachy. Krátce ji sledoval, načež se obrátil ke svému společníkovi.

„Nuže," řekl a zazubil se, „možná to tady nakonec bude mnohem zajímavější."

KAPITOLA 3

„To je…“

Patience Purkissová se zastavila těsně za prahem hostince a zírala na nehybnou postavu položenou na stolech. Přispěchala sem z domova tak rychle, že neměla čas přemýšlet o tom, co by zde mohla najít. Byla celá zmoklá, ale na mokré šatstvo, jež se jí lepilo ke kůži, ani zdaleka nemyslela. Místo toho se soustředila na nesmírně křehce vyhlížejícího muže. Když si vzpomněla na to, jak ho viděla naposled, bezděčně sebou trhla.

„Vždycky jsem věděl, že to není tvoje matka,“ zavrčel tehdy a naklonil se k ní blíž. „A nedovolím, aby ses stavěla mezi nás. Ani ty, ani kdokoliv jiný. Rozumíš mi?“

Znovu se dotkla přední strany svých šatů a velmi živě si vybavila, jaké to bylo, cítit nůž, který jí pronikl do břicha.

A potom otec nožem otočil a všechno tím ještě zhoršil.

„Otče," zašeptala, než ztratila vědomí. „Danieli… pomozte mi…"

„Otec?" špitla nyní, když spatřila, že pohnul rukou. „To nemůže být on, že ne? Zajisté došlo k nějakému omylu, tento muž nemůže být můj otec! Vždyť by mu dnes bylo devadesát osm let." Nepatrně sklonila hlavu k rameni. „Je to snad nějaký krutý žert?"

„Žádný žert," řekl Matheson Crowther, který stál hned vedle ní. „Dnes přišel do vesnice. Hádám, že šel pěšky až ze… tedy, z tamtoho místa. Na ulici se zhroutil a my ho donesli sem, protože jsme nevěděli, co jiného si počít. Přemýšleli jsme, jestli ho nemáme vzít k vám, paní Purkissová, ale nebyli jsme si jistí, zda byste si to přála."

Patience na něj zmateně pohlédla.

„Za daných okolností," dodal Crowther obezřetně. „Po všem, co se přihodilo."

Konečně se přinutila vkročit dál do místnosti a rozhlédnout se. Uviděla několik místních mužů u baru, kteří na ni nepokrytě zírali, a také dva cizince ve vzdáleném koutě. Měla pocit, jako by na ní spočívaly oči všech obyvatel vesnice.

Pomalu došla ke sraženým stolům, sklopila zrak a šokovaně vydechla. Bez jakékoliv pochybnosti k ní vzhlížel bolestně hubený obličej jejího otce.

Oči měl takřka bílé, a přesto musel přinejmenším trochu vidět, protože natáhl kostnatou ruku a sevřel jí zápěstí.

Patience naslouchala jeho chrčivému dechu a teprve za chvilku si uvědomila, že se jí snaží něco povědět. Jejím prvním impulsem bylo obrátit se na patě a utéct, ale honem si připomněla, že navzdory všemu, co se událo, je tento muž stále její otec a že v sobě kdysi míval trochu dobra. Pomalu a opatrně klesla na kolena, aby mu mohla pohlédnout zpříma do očí.

„Jsem to já," řekla hlasem zhrublým napětím. „Léta ke mně možná nebyla laskavá, ale jistě mě poznáváš."

Pootevřel rty a znovu tiše hlesl.

„Myslela jsem, že jsi mrtvý," pokračovala. „Po tom dni už jsem se k tomu domu nikdy nevrátila. Nechtěla jsem tě rušit. Daniel tam chtěl jít a donutit tě zaplatit za to, co jsi udělal, ale já mu to zakázala. Málem jsem zemřela, otče. Když jsi mě bodl, ztratila jsem mnoho krve. Lékař pak řekl, že devět z deseti lidí by takové ráně podlehlo, ale já se zotavila. Dokázala jsem to jen díky Danielovi, který o mě pečoval dnem i nocí. Trvalo velmi dlouho, než jsem znovu nabyla sil, ale s jeho pomocí jsem se nakonec dokázala postavit na nohy… a od té doby jsem byla odhodlaná žít."

Sledovala jeho oči a ty mléčné bulvy jí pohled opětovaly.

„Ani nevím, proč ti to celé vykládám," poznamenala. „Pochybuju, že ti na tom záleží. Abych řekla pravdu, otče, předpokládala jsem, že jsi v tom domě zahynul. Že tě ta žena dorazila. Všechny jsem varovala, aby se od toho prokletého místa drželi dál, protože jsem věřila, že se stalo tvou hrobkou. Jak je možné, že jsi celou tu dobu přežíval? Co jsi jedl? Čím ses živil?"

Muž znovu zalapal po dechu, nyní rychleji, jako by byl rozrušený.

„Nechal jsi mě tam, abych zemřela," řekla tiše. „Stále si pamatuju tu chvíli, kdy jsi mě opustil. Ani ses neohlédl. Nikdy ses nevrátil. Nechtěl jsi vědět, jestli jsem to vážné zranění přežila. Co jsi pak dělal, otče? Jak jsi strávil půl století? Byl jsi prostě zamčený v tom domě? Po boku té… věci, která tam straší? To kvůli ní jsi klesl tak hluboko? Pokud ano, proč jsi nyní zde? Co…"

„Mrzí mě to…"

Zaváhala, pak naklonila hlavu blíž.

„Patience," pokračoval tiše a hlas mu přeskakoval bolestí, „měl jsem… nikdy jsem neměl… neměl jsem se tam vracet…"

„Ale udělal jsi to," podotkla.

„Byl jsem hlupák," zašeptal. „Potom jsem se mnohokrát pokoušel odejít, ale… ona vždy…"

Jeho hlas zeslábl a očima těkal kolem sebe, zatímco bojoval se strachem, jenž ho už málem pohltil.

„Nakonec jsem unikl," hlesl. „Patience, nesmíš… nedovol, aby… aby tam někdo… kdokoliv… ještě někdy vstoupil."

„Panství Hadlowů by se mělo vypálit do základů," prohlásila.

„Ne!" zachrčel, jako by ho to vyděsilo. „To by… se k němu někdo musel… přiblížit! Ona je čím dál silnější, Patience! Prostě… to nechte být. Dělejte, jako by… jako by to místo… vůbec neexistovalo…"

Pokusil se přisunout o kousek blíž k dceři.

„Odpusť mi," řekl tiše.

„To nedokážu," odpověděla a oči se jí zalily slzami. „Ne po tom, co jsi mi udělal, otče. Zabodl jsi nůž do mého těla, a pak jsi jím navíc otočil, abys napáchal co nejhorší škody. I po ošetření lékařem jsem se nacházela na pomezí života a smrti, rozervaná mezi vědomím, že mi to způsobil vlastní otec, a nadějí, že se vrátíš a pokusíš se to napravit. Daniel mě nabádal, abych se soustředila na vlastní život, a já to nakonec udělala. Celá léta jsem si namlouvala, že mi nezáleží na tom, co se s tebou stalo, ale…"

Po tvářích se jí rozkutálely slzy. Hleděla do těch mléčných očí a snažila se nalézt v nich zbytky lidskosti. Chtěla znovu spatřit otce, jehož kdysi milovala.

„Nevracej se tam," zakrákal nakonec. „To mi slib, Patience. Já teď… půjdu do pekla, ale ty… se tam nesmíš… nesmíš se tam vrátit. Nikdy."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***1775.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.